

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové, soudkyně Mgr. Sylvie Šiškeové a soudce JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **R. B.**, zastoupen Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2017, č. j. OAM-483/ZA-ZA12-HA11-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 10. 2020, č. j. 13 Az 2/2018-37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před městským soudem

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalovaný podrobně vysvětlil, proč řadové členství žalobce v již zaniklém Hnutí 20. února nezakládá důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Podotkl, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany až po uložení správního vyhoštění. Posoudil rovněž, že žalobcova tvrzení neodůvodňují udělení humanitárního azylu. V obavě žalobce z podmínek v marocké věznici během možného výkonu trestu odnětí svobody žalovaný ve shodě s informacemi o zemi původu neshledal azylově relevantní důvod. K tvrzení žalobce, že má v České republice nezletilého syna a neudělení mezinárodní ochrany by nepřiměřeně zasáhlo do jeho soukromého a rodinného života, žalovaný uvedl, že tato příbuzenská vazba není z hlediska zákona o azylu relevantní.

[2] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného zamítl.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a replika

[3] V kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel popsal situaci v Maroku a vyslovil obavu, že mu hrozí pronásledování pro jeho politické aktivity, avšak tamní státní orgány mu nebudou schopny poskytnout ochranu. Dále poukázal na hrozbu výkonu trestu odnětí svobody za dluhy v délce jednoho roku a špatné podmínky v marockých věznicích. Nadále je přesvědčen, že měl být udělen humanitární azyl. Opuštěním České republiky ztratí možnost kontaktu s nezletilým synem; navíc již zpřetrhal vazby k zemi původu a nemá se kam vrátit.

[4] Žalovaný podle stěžovatele nedostatečně zjistil skutkový stav a porušil zásadu materiální pravdy. Jeho poznatky o zemi původu nebyly úplné a aktuální a nereflektovaly vývoj politické situace ani postoje státní moci k dodržování lidských práv.

[5] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry městského soudu. Nadále je přesvědčen o správnosti svého rozhodnutí, neboť v případě stěžovatele nebyla prokázána hrozba pronásledování a ani jeho rodinné vazby nejsou pro udělení mezinárodní ochrany relevantní.

[6] Stěžovatel v replice vyslovil přesvědčení, že Maroko pro něj není bezpečnou zemí a navrhl, aby si soud opatřil aktuální zprávy o tamní situaci. Zopakoval, že rozhodnutí žalovaného je nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, a dospěl k závěru, že kasační stížnost je podána oprávněnou osobou, včas a je přípustná. Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je však také její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výklad institutu přijatelnosti a výčet jeho typických kritérií Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, na jehož odůvodnění nyní pro stručnost odkazuje.

[8] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[9] Otázkou zjišťování skutkového stavu věci se judikatura Nejvyššího správního soudu opakovaně zabývala (rozhodnutí ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67, či ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008-66). Žalovaný i městský soud vycházeli z relevantních podkladů a situací v zemi původu stěžovatele se zabývali. Žalovaný při rozhodování vycházel z podkladů splňujících požadavky stanovené rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS, podle něhož *„při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné“*. Zjištění ani posouzení skutkového stavu nevybočilo z požadavků stanovených judikaturou; doplnění dokazování, které stěžovatel navrhl v replice, nepřichází v úvahu.

[10] K obavě stěžovatele z návratu do země původu kasační soud odkazuje na rozsudek ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005-54, v němž dovodil, že „*obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu brozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu*“. Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany nemůže být ani špatná ekonomická situace či pouhá nespokojenost se stavem dodržování lidských práv v zemi původu (rozsudek ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 13/2003-40). V této souvislosti lze odkázat na rozsudek ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004-79, podle něhož „*skutečnost, že v některé zemi existuje autoritářský a nedemokratický režim, který v mnoha případech pošlapává lidská práva, však neznámá, že kterýkoliv občan takové země je tomuto negativnímu vlivu přímo nebo zprostředkovaně vystaven*“.

[11] Podle judikatury Nejvyššího správního soudu pouhá účast žadatele o azyl na politických demonstracích a jiných akcích, při nichž docházelo nebo dochází k projevům nespokojenosti se situací v zemi původu, není sama o sobě pronásledováním ve smyslu § 12 zákona o azylu, pokud vůči jeho osobě nevyvolala odezvu státní administrativy, která by znaky pronásledování naplňovala. Zároveň je totiž nutné, aby se žadatel o azyl pokusil své problémy řešit využitím všech reálně dostupných prostředků k dosažení ochrany svých práv u státních orgánů země původu. S těmito otázkami se Nejvyšší správní soud již ve své judikatuře vypořádal např. v rozsudku ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41 nebo v usnesení ze dne 17. 7. 2008, č. j. 9 Azs 29/2008-128.

[12] Nejvyšší správní soud s odkazem na rozsudek ze dne 17. 2. 2011, č. j. 2 Azs 50/2010-49, podotýká, že institut mezinárodní ochrany není možné chápat jako jeden z prostředků k legalizaci pobytu cizince na území České republiky. Nelze jej tedy využít jako náhradní řešení v případech, kdy cizinec nesplňuje podmínky pro získání některého z pobytových oprávnění definovaných zákonem o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud tuto snahu o legalizaci pobytu cizince prostřednictvím institutů azylového práva dlouhodobě odmítá (rozsudky ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 7/2003-60, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, č. 397/2004 Sb. NSS a další).

[13] K námitce týkající se humanitárního azylu je třeba připomenout, že na jeho udělení není právní nárok a rozhodnutí o něm podléhá správnímu uvážení. Jak kasační soud konstatoval v rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, „*správní rozhodnutí pak podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry*“. Námitku týkající se neudělení humanitárního azylu přitom již dostatečně vypořádal městský soud.

[14] Možností udělení doplňkové ochrany z důvodu ochrany soukromého a rodinného života se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudcích ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012-28, č. 2836/2013 Sb. NSS, ze dne 21. 4. 2010, č. j. 9 Azs 3/2010, ze dne 21. 5. 2010, č. j. 6 Azs 5/2010. Kasační soud doplňuje, ve věci téhož stěžovatele již v rozsudku ze dne 9. 6. 2016, č. j. 9 Azs 116/2016-22, neshledal zásah dřívějšího rozhodnutí o správním vyhoštění do práva na soukromý a rodinný život. S tím, proč nejsou v případě stěžovatele dány důvody pro udělení

doplňkové ochrany podle zákona o azylu, se pak vypořádal žalovaný i městský soud. Městský soud se rovněž dostatečně zabýval otázkou situace v marockých věznicích.

[15] Nejvyšší správní soud uzavírá, že v dané věci nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak kasační soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Městský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou, od které Nejvyšší správní soud neshledal důvod se odchýlit.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud tedy neshledal existenci důvodů přijatelnosti kasační stížnosti, pročez nepřikročil k podrobnému věcnému přezkumu kasačních námitek stěžovatele a kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení při odmítnutí kasační stížnosti vychází z § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2021

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu